

Перемога

І. М. Кожедуб.

П. М. Ангеліна.

С. А. Ковпак.

П. В. Гусятникова.

О. І. Семиволос.

М. Т. Рильський.

У ВЕЛИКОГО НАРОДУ ВЕЛИКИЙ ВИБІР

ПОДВІЙНІ ІМЕННИ

— А-а, кого я бачу? Та це ж він, отой самий, кому я ще в дитинстві найвідданішим другом був, з ким поділяв завжди і горе, і радість, і останню копійку — га, га, га! — галасував на всю вулицю Базиль Кізка.

Правда, я нізачо не сказав би того, щоб ми з Кізкою були колись друзями. Навпаки, в дитинстві мене не раз через його наговори допросили так сікли, що аж у повітрі свистіло, він здаля тільки під'южував:

— Так його, так — га, га, га!

Його теперішній наступ на мене був такий раптовий, несподіваний і стрімкий, що я розгубився і попавши йому в обійми, поцілував тричі, як і він, навкруг себе повітря.

— Ну, як же поживаєш? Що поробляєш? Куди йдеш — куди шлях ведеш? — сплав Кізка, мов горохом, запитаннями.

— Та живу я, — відповідаю йому, — краще й не треба. А йду десь до ресторану пообідати.

— Що-о таке? — очами сови вирячивсь на мене Кізка. — До ресторану? Та що ж це ти — самогубством хочеш покінчити чи що? Тож хто завжди обідає по тих ресторанах, той неодмінно наживає собі виразку або принаймні катар шлунку, недокислотність, переокислотність, атонію кишок, апендицит...

— Та почекай лиш, Базилі, я ж не завжди, я тільки сьогодні. Випадок такий: дружиня поїхала до родичів. Отож мені й доводиться...

— І щоб оце я свого друга відпустив обідати до ресторану — та не будь я тоді Кізка на світі! — патетично адарив себе в груди Базиль. — До того ж хіба ти не знаєш, який саме тепер день?

— А який? — питаю.

— Господи — і треба ж родитися отакою, пробач мені, «шляпою», щоб навіть і цього не знати! Та сьогодні ж поперше — переддень старого нового року, а подруге — Василі й Меланки іменинники. Значить, і я, і моя дружина сьогодні — подвійні іменинники. Чув? Га, га, га!..

— Чув, — кажу, — і вітаю тебе. Але ж ти казав колись, що твою дружину звать — Емілія...

— Так, дійсно, її найсправжнісіньке ім'я — Емілія, але в паспорті стоїть — Меланія. Розумієш, папінька й мамінька в неї — малосвідомі, так би мовити, громадяни з Євбазу. Торгують там різним свинством — ковбасами, салом, смальцем тощо, ну, ото й дали моїй Емілії отаке неподібне просте ім'я. Тепер же, коли вона одружилася зо мною і стала, так би мовити, на інтелігентний шлях — тут уже тільки Емілією й личить їй бути — га, га, га! А іменини справляємо ми і ради несвідомих батьків, і ради зустрічі старого нового року, і ради скорочення витрат — за одним уже заходом сьогодні. Отож і запрошую я тебе зараз — на подвійні іменини. І, підхопивши мене під руку, майже побіг тротуаром.

— Куди ж ти мене преш? — здивувався я. — Ти ж казав, що живеш десь на Дмитрівській, а тепер ось тягнеш на Сінну.

— Та це я в «Особторг» докупити дечого. Розумієш, зайва людина, — ти ось надійдеш, та й папінька з мамінькою моєї дружини надто поважають перцівку й лимонну — ось і захопимо по пляшці. Запас біди не чинить — га, га, га! — і Кізка ще швидше рвонувся наперед.

За п'ять хвилин ми вже протискувалися крізь натовп в «Особторзі».

— Займай чергу до каси, — наказав Базиль, — а я ось виберу всього, — і він метнувся у різні відділи.

За деякий час, коли я вже наближався до самої каси, він виринув з натовпу і почав перелічувати, в який відділ і скільки саме платити мені.

— А гроші? — несміливо запитав я.

— Плати своїми. Я зараз же розрахуюся а тобою, — заявив Кізка.

— Та платіть скоріше! Не затримуйте черги! — обурено напірали на мене ззаду.

І я виявив себе, дійсно таки, справжньою «шляпою» — заплатив і за перцівку, й лимонну, і за чорну й жовту ікру, і за оселедці, сьомгу, балик, торт, тістечка, лікери...

Незабаром, навантаживши мене частиною пакунків, а частину захопивши сам, Кізка виявив, що забув гаманець вдома, де й розплатиться зо мною за все.

— Тепер же скоріше на подвійний іменинний пиріг! — гуконув він і помчав на Дмитрівську.

Отут то б мені і втекти хоч з частиною пакунків до себе, але я, мов загіпнотизований, біг за Кізкою. Можливо, животіла в мене якась надія, що вдома поверне він мої гроші. Нарешті, добігли ми, вскочили в низеньке приміщення, наповнене горілчанним перегаром та чадом від цигарок.

— Оце так подвійний іменинник, — закричало разом декілька голосів. — Де ж ти шлявся й досі? Ми ось все прикінчили — навіть пиріжка тобі не залишилося...

І справді — на столі маячили лише обгризені ребра якоїсь риби, розкидані рештки венігрету та спорожнілі пляшки.

— Не турбуйтеся, друзі мої, — га, га, га! — перебив усі голоси Кізка. — Ось я вам припер підмогу! — і він почав кидати на стіл пакунки.

Напевно, цілий табір дикунів не зустрічав таким ревом задоволення свою пожертву, як зустріли родичі й друзі Кізчини його слова. Подвійного іменинника пропустили на почесне місце, а мені ледве вдалося втиснутись на край столу й присісти на зламаній з трьох ніжками табуретці. Мов голодні вовки, накинулись всі на ікру, сьомгу, балик, оселедці й напої — і до мене, як на глум, дійшов лише хвостик з оселедця. Це переповнило мою душу обуренням, увірвало мій терпець. Я схопився на ноги і, наблизившись до Кізки, тихенько сказав йому:

— Мені конче потрібно бігти кудись до ресторану пообідати, а всі гроші я в твої закупки вклав. Прошу хоч частину повернути мені.

— Що-о таке? Га-га-га! — на весь голос зареготавсь Кізка. — Чуєте, які гості бувають? Приніс на іменини якийсь там подарунок, а тепер ось гроші вимагає за це. Чули ви таке, чули?..

— Як? Що? Та невже? — заревло навкруги. Один же велетень з підбитим оком гукав: — Дай йому; Базилі, межі очі раза!

— Справді, дай йому каші, Базилі, дай! — верещала найголосніше подвійна іменинниця Емілія-Меланія.

Я, звісно, не чекав, щоб мені «дали межі очі раза» — і стрімголов вскочив на таке свіже, таке чудове повітря!..

Отак то я погуляв на подвійних іменинах під самісінький старий новий рік.

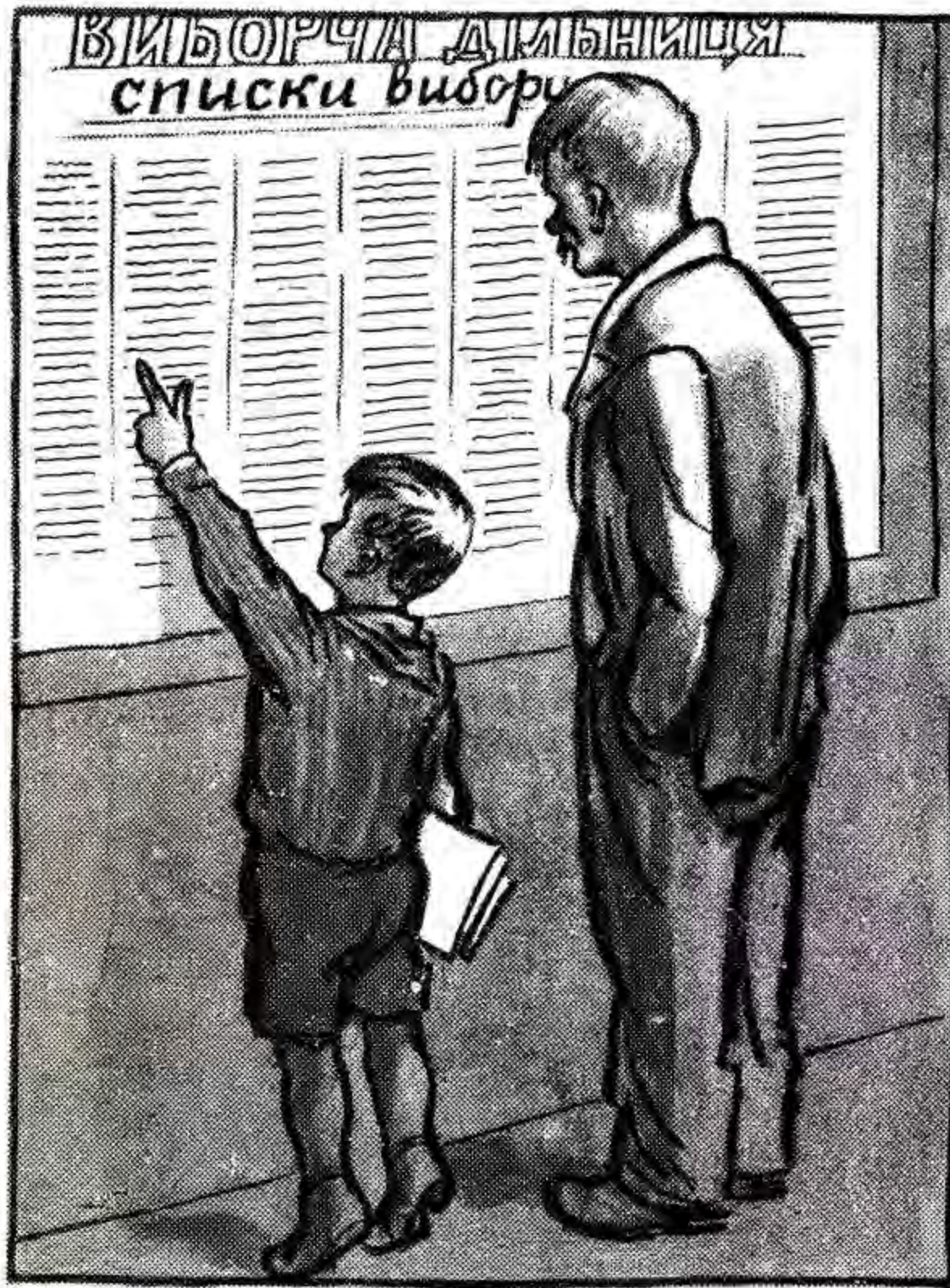
Євген КРОТЕВИЧ

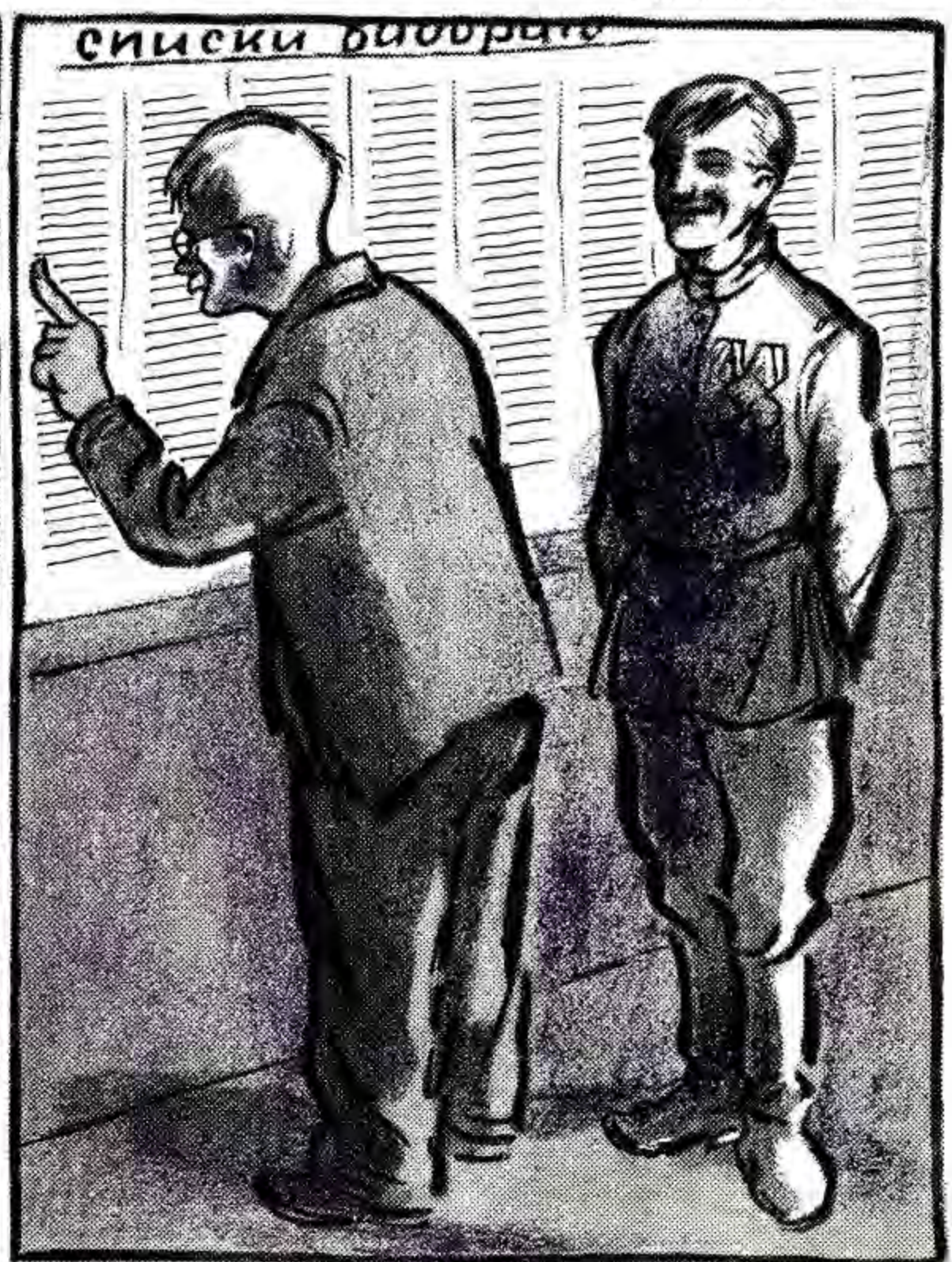
ДИНАМІВСЬКІ ВІДВІДИНИ БРИТАНСЬКИХ ОСТРОВІВ

— Ми прийшли не з мечем, а з м'ячем.

Малюнок В. Гливенка.

— Ось, татку, й ти в списках є.

— Ось, синку, й ти в списках є.

ОЙ, ВИ, КОНІ, КОНІ ВОРОНІ!

Коли Петра Сидоровича висунули на кандидата Обласної Ради депутатів трудящих, він з того був дуже радий і дуже гордий.

Виборцям своїм він говорив дуже задушевним і дуже переконливим голосом:

— Товариші виборці! Сердечно вам дякую за велику для мене честь і за велике до мене довір'я. Даю вам, товариші, слово і урочисту обіцянку, що довір'я я ваше виправдаю і що найменша ваша вимога, найменше ваше прохання і всі ваші бажання не минуть моєї уваги, як не минули ви, мої виборці, мене своєю увагою, своєю шанобою і своїм довір'ям.

Промова, одне слово, була в Петра Сидоровича на передвиборному зібранні дуже сердечна і дуже ділова.

Обрали Петра Сидоровича на депутата одногосно, хоч дехто й подекував:

— Та чи ж працюватиме так красно, як ото красно дуже говорить?

Обрали, значить.

Записався Петро Сидорович в раді в комісію народної освіти.

Основна його робота була в радгоспі — за директора він там правив.

Що ж було далі?

Далі було таке, що за весь час свого депутатства він таки один раз поговорив про освітні справи з головою освітньої комісії: зустрілися якось на вулиці в обласному центрі, зайшли пива випити.

— Ну, як воно діла? — питає Петро Сидорович.

— Та, нічого! Ремонтуємо! Відбудовуємо! — одказує голова комісії.

— Треба! Треба! Треба й відбудувати й ремонтувати! На те нас народ і вибрав, щоб усе було в порядку! Освіта — вона, брат, — освіта!

— А чого ніколи на засідання комісії не завітаєте? — питає голова комісії.

— Та ніколи! До того нема коли, що й не говоріть! І посівна, і жнива, і молотьба, і довгоносики!

— Так-так! — притакнув голова комісії. Що ж було далі?

Далі, коли наблизились вибори радянських органів, само собою розуміється, в справу «впутались» вороні коні-огоні, на яких з висвістом і прокатали виборці Петра Сидоровича!

Петро Сидорович з такої конфузії був треба правду сказати, не дуже радий і не дуже гордий...

Він замовк і тільки якось так інтенсивно сопів.

Коли хтонебудь із підлеглих надходив у справах, дружина потихеньку говорила:

— Прийшли б ви краще ввечері!

— А що, сопуть?

— Сопуть!

В такі часи Петро Сидорович дуже були тверді на резолюції...

Як придавлять перо, пишучи резолюцію, — так аж папір і рветься!

Та й це ще не все. Це все дрібнички!

А от що потім скоїлось, так і тепер іще старший конюх полоткіє, як ізгадає.

Покликав якось Петро Сидорович старшого конюха:

— Скільки в нас у радгоспі вороних коней? — питає.

— Та скільки ж?! «Васько» — один, «Сокіл» — другий, «Прудкий» — третій. Вам як, — питає старший конюх, — прикро вороних, чи й темно-гнідих та карих рахувати?

— Самих прикро вороних!

— Ну, значить, ото три! З кобил, значить, «Воля», «Зірка» й «Примха». Виходить, шестеро! А от, куди приділять «Резеду»? Круп у неї прикро чорний, а перед — гнідуватий! Куди її?

— А чого в неї більше? Гнідого, чи вороного?

— Та вороного, мать, більше!

— До вороних!

— Тоді, виходить, семеро!

— Так от що, — прирік Петро Сидорович! — Приготуй їх усіх, підбери документи, та в радгосп «Степовий» одведи! Я вже договорився з директором: поміняє на таких же, тільки іншої масті! Вороних не бери!

— Та чи дадуть же таких? Коні ж усі справи!

— Дадуть! Я договорився! Вороні коні, то нещастя!

Коли старший конюх повів вороних у радгосп «Степовий», Петро Сидорович дивився їм услід і посміхався:

— Хай бере вороних! Хай бере! Його тепер до обслуги обрали! Хай бере!

Остап ВИШНЯ.

Малюнок В. Лятвіненка.

УВАГА, ГОВОРІТЬ ПЕРЕЦЬ!

Хами, шулери та блати
І всілякі ловкачі!
Я рішив не дати вам спати
Ані вдень, ані вночі.

Ані в будень, ані в свята
Не відступлю і на мить.
Все ходитиму по п'ятах,
Не даватиму вам жити.

Зачіпати не буду дурно.
Але й спуску вже не дам.
Спершу будемо культурно
Говорити по душах.

Не допоможе — злегка вдарив
Словом, звісно, — не бичем.
Ще й поспилем зверху жаром
І слід споду припечем.

Будем вас на путь-дорогу
Направляти, так сказати.
Не врятує тут нікого
Ні звання, ні чин, ні стать.

Щоб не трапити в халепу,
То самі ви — доброхити.
Од іржі, намулу й лепу
Власні душі одшкребіть.

Бо інакше вашій душі,
Якщо образно сказати,
Доведеться на тертушці
На моїй потанцювати.

Маю вдачу я ласкаву, —
Не помилюю й отця.
Як візьмусь уже за справу,
То доводжу до кінця.

От і все, либонь, бувайте.
Хам, вельможа, шалапут!..
Тільки ж ви не забувайте,
Що написано отут.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

СЕРЕД ФІЛОСОФІВ

— Як розуміти філософські поняття: «річ у собі» і «річ для себе»?

— «Річ у собі» — коли вона лежить на базі, а «річ для себе», — коли її тягнуть з бази додому.

БАТЬКО Й СИН

СИН. — От не везе! Знову двійку в школі дістав по географії. На Колімі засипався.

БАТЬКО. — Необережність. Мені минулого року за калім п'ять років умовно дали, — я тоді на газику засипався.

Не всяке тіло, занурене в воду,
втрачає у вазі.

В РЕСТОРАНІ

ВІДВІДУВАЧ. (швидко дивиться в тарілку).
— А жир де?

ОФІЦІАНТ. — А там, де його поклали.
— Чому ж я його не бачу. Жир мусить спливати нагору!
— А у нас він спливає на бік.

У ЗАКРОЙЩИКА ІНДПОШИВУ

— Крім талону на пошив пальто, принесіть ще банку тушонки і сотню цигарок, тоді ваше замовлення приймемо

— Як ви смієте?! Я дружина прокурора!
— Пробачте, не знав! Тоді принесіть дві банки тушонки і три сотні цигарок.

СИЛЬНИЙ АРГУМЕНТ

Старий заєць стурбований убіг до моря.
— Швидше, дітки, лаштуйтеся на евакуацію.
— А що сталося?
— До села повернувся по демобілізації знатний мислитель.

КОЛИ НЕМАЄ ВОДИ

У ванній кімнаті коло крану, який відкрила мама, стоїть маленька дівчинка і говорить:
— А кран схожий на нашого татка — кран удень сопе і хропе так, як татко вночі...

ПАРА СЛІВ ПРО ІМЕНА

Зустрів я на вулиці хлопчика, —
Такий «мужичок с ноготок»...
Питаю: Як звать тебе, хлопчику?
А він мені каже: Шерлок!
— А як же по батькові?
— Климович.
— А прізвище знаєш?
— Стогній..
Здивовано йду собі мимо я...
Чи наш — чи англієць який?

На святі побачив я дівчинку,
Червоною несла прапорець...
Питаю: Як звать тебе, дівчинко?
Говорить: Кармен Горобець!
... А то милувався я парюю
В дитячій садку... Та, на жаль,
Сестричка була... Ніагарою,
А братика звали... Кришталь!!

Рятуйте! Ну, що за історія, —
Який же це, справді, дивак
Моїх земляків підговорює
Дітей називати отак?!
Люблю я на світі всі нації,
І звичаї різних племен, —
Та нащо цуратися, братця, нам
Своїх таки рідних імен?

Класичні віки поважаючи,
Я все ж засміятись боюсь,
Коли — Вельзевул Миколаевич,
Або Афродита... Гарбуз!!

Хай підуть всі модники обертом:
(Плювати, що мода така!). —
Нізащо ні Джеком, ні Робертом
Свого б не назвав я Сашка!
Хай навіть на цьому не стану я
І доньці між нами рости, —
Та — чуєш, кохана? — не Жанною,
Не Морею, не Оксаною —
Наталкою буде, як ти!

Ігор МУРАТОВ.

З НЕНАПИСАНОГО

Семена Нетулидогубсала виключили з колгоспу за те, що він чхав під час промови представника з райцентру.

— Вас хто — лікарська комісія направляла саме до нашого санаторія?
— Ні, директор Маслопрому.

Він робив вигляд людини, яка страшенно стомилася від слави і пошани. Перебуваючи в залі, де йшла кінозйомка, він стомлено, з світовою скорботою на обличчі, примружував очі навіть тоді, коли світло юпітерів зовсім не наводило на нього.

ПОЛОВИНА ДЕЗДЕМОНИ ОВЕРКІВНИ

У суботу Парамон Сергійович прийшов додому обідати в чудовому настрої. Підстав для цього було чимало. Трудовий тиждень у керованій ним обласній установі минув без особливих неприємностей. Завтра — в неділю — передбачалося зранку полювання на зайців, а увечері урочисте засідання з приводу ювілею видатного композитора.

— Завтра, Дедемоно Оверківно, йдемо увечері до театру, — весело сказав він дружині.

Змалку в родині сільського монополіщика її звали просто Одаркою. Але згодом, коли одруження з Парамоном принесло їй певні блага, що невміру округлили її фігуру, вона й чути не могла цього прозаїчного імені. Одарка скрізь вимагала, щоб її називали виключно Дедемоною Оверківною. Це ім'я далось взнаки і продавцям, і кравчихам індюшіву, і завоблторгвідлом.

— А що виставлятимуть наші кумедянці?

— Буде засідання, а потім п'єса Чехова «Три сестри».

— Ого, аж три! А, Чехов, цей щось знову про війну нашкарябав?

— Що ти, що ти Дезю?! Чехов давно помер. Я ще хлопчиком був у нього на похоронах у Гадячі.

— А-а-а, так це Гадяцький Чехов... Яку ж його сукню одягти?.. Де квитки? Для мамі теж дали?

— Та для мамі було не дали, але я нажав, то прислали й для мамі.

— От завжди вони так, гаспиди, про маму забувають, Парамоне, а чому тобі перший ряд, а нам з мамою четвертий?

— Дитинко моя, перші ряди заброньовано для членів президії, а члени родин сидітимуть на два ряди далі.

— Та щоб я, твоя половина, сиділа позаду Оксани Олексіївни Дакеевої, або дивилася на товсту шию Пистини Пиптик? Ти що здурів? Навіщо взяв такі квитки? Де твої очі були? Де твій авторитет?!

— Але, мила Дезю...

— Ні-ні, ти таки подумай — ти з першого ряду всяких там трьох сестер розглядатимеш, а твоя дружина у цей час сидітиме позаду жінок директора гастроному, директора м'ясокомбінату? Щоб я знов обратю дивилася з заздністю на Веклу Михайлівну, у якої ніс, як за сім гривень сокира, або на безковбасну Савчуківну?

— Що за тон, дитинко, кошмар якийсь!

— Я тобі дам кошмар! Я тобі покажу і тон, і фон! Ти не вмійш за себе постояти! Та після цього мені всякий продавець розподільника накаже в чергу ставати! І все це ти, ти, тютій, телепень!!! — І слюзи потекли бурхливо, як Ніагара.

— Ну, заспокойся. Дедемонятко, я зараз подзвоню і дам команду.

З рум'яного вдовоного, як повний місяць, обличчя Парамона Сергійовича ручаями стікав піт. А коли він кінчав телефонну розмову, його світлоруда вовна на голові була мокра, мов після бані.

— Якщо ви для моєї, для моєї дружини не можете дати квитків у перший ряд, — кричав він у телефонну трубку, — я не буду завтра у вашій президії. Так і знайте. Да, да! Я вам це говорю авторитетно! Що? Не буду в президії! Хай ваші чехови землянки чи глинки, без мене обійдуться! Що? Я вам не директор якоїсь промаргілі, не дозволю! Так і знайте: мене немає на завтрашньому засіданні! Не-ма-є!

І він поклав телефонну трубку з такою силою, що шматок пластмаси відлетів і впав на величезний, як святкова трибуна, буфет.

— Отже вирішили, Дедемонятку, заспокойся, пташко моя. Хай лусне їм те засідання з його нудотою! Ти все одно ж завжди на засіданнях спиш. Нам же прем'єри, вистава потрібна, а не засідання. Я на вівторок дістану контрамарки і тобі, і мамі, і собі у перший ряд. А на засідання не піду.

І він поцілував свою шестирудову дитинку у масні, як млинець, губи.

ЧЕРЕЗ ТУМБУ-ТУМБУ РАЗ!..

Малюнок В. Литвиненка.

— От недотепа, скільки кружляє й ніяк не зіб'є... А я вчора з першого ж заїзду одну таку тумбу збив.

Проте, у вівторок піти до театру не пощастило. Одна шановна установа вкрай зіпсувала настрої Парамону Сергійовичу. За обивательську поведінку йому вступили суворо догану. Всіх дивувало не те, що він не прийшов на засідання, а те, що цю справжню

«половину» Дедемони Оверківни запросили на засідання та ще й до президії...

Цього вечора у першому ряді в театрі, після другої дії, на місцях, залишених для Парамона, Дедемони і їхньої мамі, адміністратор посадовив трьох сестер директора облпромторгу.

Микола КАРПОВ.

ЯГОРІВ ДАХ

(Байка)

В зеленому садочку,
Під сливою у холодочку,
Лежав Ягор в обідню пору.
Признатися подобалось Ягору
Весь день отак лежати,
Забутися про спеку, подримати.
Але ж біда біду наздоганяє:
Або ж, дивися, сонце повертає
І тінь зганяє,
Або ж живіт почне бурчати,
То треба їсти йти до хати.
Якось захріп Ягор міценько,
А тут, о ченько,
Як гримне грім, та як поллеться злива,
Ягор підліз під саму сливу,
Та де там, але аж страх сказати.
Схопив ряднину він та в хату.
А в хаті, лишенько, вода, як море, грає.
І вже через поріг збігає.
Згадав тоді Ягор, що в нього дах
розкритий...
Він через тинь та до Семена:
— «Пустя, мій голубе, хоч душу відігріти,
Бо лихо в мене».
На те Семен почав йому казати:

— «Ну, що ж, іди. Ти лиха цим мені не вдієш,

Але хотів би, все таки, я знати:

Чому ти дах не вкриєш?»

Ягор з куточка так мовляє:

— «Сусіде милий мій, дружнице,

Хто ж про таке замишляє,

Коли надворі дощ періще»...

На ранок знов сонце встало,

Свій промінь теплий розіллало.

Ягор наш за ряднину та в садочок,

У свій любий холодочок.

Аж тут сусід Семен виходить з хати,

І знов почав Ягорові казати:

— «Ну, що ж, Ягоре, вже не хмарно,

Навіщо час проводити свій марно,

І замість того, щоб в садочку спати,

Не краще дах свій поладнати»...

Ягор йому: — «Навіщо дах ладнати, не

знаю,

Адже ж дощу немає».

Ледачий згоден мудрувати,

Аби йому не працювати.

Микола ЯНКО.

ЯК МИ ПРОПИЛИ СУДДЮ

Цю історію я чув від одного чоловіка із Кентуккі в ті благословенні дні, коли сухий закон *) ще не наклав своєї лали на скромні смаки мешканців сонячного півдня.

Так ось. Тоді вся наша братія зібралася у містечку Френкдорт, щоб обрати представника до окружного суду штата.

Три дні точився запеклий бій по всьому фронту. Північні делегати підпирали свого кандидата — старого генерала Мартелла Брута Хайтоура із Ламотон-Каунті, а ми свого — майора Джека Тейлора Сімса із Пенніройала.

Голосували ми і так і сяк — і по кілька разів, і завжди голоси ділилися рівнісінько напополам: п'ятдесят три за одного кандидата, п'ятдесят три за другого. Хоч ти, що хоч роби!

А на третій день вранці одного виборця з півночі викликали додому: його сім'я злегка посварилася з сусідами і в цій перепалці підстрелено його двох синів.

А ми ще на першому зібранні ухвалили, що голосують лише присутні виборці. Тепер ми мали явну перевагу на один голос. Ми вже почали було радіти і вітати один одного, як раптом Брека Халловея — одного нашого виборця, схопило на кольки, і ми одностайно вирішили, що тут не що інше, як холера.

Приїхавши до міста, Брек навалився на всілякі там страви та питва — це йому й завадило. Зранку було байдуже, а після полудня він почав ходити вниз головою. Ясна річ, що голосувати вниз головою неможливо, і полковник Буд Крайтендон одволік його на станцію, запакував і одправив накладною платнею пристаркуватим батькам.

Знову настала рівновага: вибуло по одному виборцю і в кожного кандидата залишилося по п'ятдесят два голоси.

Бились, бились — нічого не виходить. Розійшлися трохи переухватити, щоб зібратись, по тому, знову о четвертій годині.

Не встигли ми ще й червяка заморити, як ось кличе нас полковник Буд Крайтендон на фракційну нараду і, почекавши, коли всі стихли, почав промову. Хоч, мовляв, кров з носа, але ми повинні на наступному голосуванні провести свого кандидата. Пробував він підкупити декого із супротивників, вдавався й до інших законних засобів впливу, але з того так таки нічого й не вийшло. Такі то справи. Нехай присутні пропонують свої плани.

Підводиться Марг Холлідей і пропонує виділити двох спеціалістів, які б тихенько та скромненько підстрелили кілька штук виборців з противної сторони. Проте, полковник категорично одкинув цей план: ми не в себе дома, сказав він, в цьому місті не рахуються з добрими звичаями і традиціями, і можна напороткся на великі неприємності од поліційних крючків.

Тоді знову підводиться Марг і вносить поправку до своєї пропозиції: замінити слово «підстрелити» словом «викрасти», хоч він особисто, мовляв, прихильник першої пропозиції і взагалі задля такої справи ладен зробити все, що йому накажуть. І знову полковник вставляє палицю в колеса.

— Якщо, — каже, — пропажа немовляти — справа кримінальна, то подумайте тільки, як завне мадам конституція, коли вкрадено буде дорослу людину. Та ще й демократичних переконань.

На цьому Марг видихався і надувся. Всі мовчали. І тут полковника Буда осяяла блискуча ідея. Ми всі насторожили вуха: полковник — такий жох, що коли вже щось придумав, то тільки держись!

Передусім полковник почав дорікати нам, що ніхто не додумався до такої простої штуки, а потім перейшов до діла.

— До виборів залишилося три години, — сказав він. — За цей час потрібно одного з противників напоїти так, щоб він не знав, де він, і що він, і не зміг голосувати. Цією відповідальною справою повинен зайнятись наш найбільший пияк, випробування на цій ниві, а в компаньйони собі нехай він вибере з противників жалюгідного чоловічка. В такий спосіб ми одночасно збережемо пристойність і досягнемо мети.

Всі одностайно підтримали полковника, закричали на радіошах і хотіли качати його, але він ухилився і запропонував вибрати досвідченого пияка. Зрозуміла річ, всі негайно висунули його кандидатуру, — бо й, справді, кому ж зрівнятися з ним у цих справах. Буд відповів, що він дуже зворушений таким довір'ям і таке інше, але відмовляється, а натомість пропонує одного джентльмена, кваліфікованого демократа і вельми заслуженого діяча у справі випивки.

Тут, природно, всі зрозуміли, що він натякає на делегата від Фультон-Каунті — капітана Стонуола Дексон-Бегса.

На цю думку пристали одностайно, хоч і знали, правда, що Бегс буде значно слабший за полковника Буда, проте, все таки набагато міцніший за кожного з нас. Так ми вибрали Стоні, що був з цього дуже зворушений.

В капарники йому вирішили завербувати Уейча Беннета із Бір-Грасса. Цей Беннет був росту всього футів з п'ять, кволий, слабкий, такий як треба, а кашляв так, що гудзики від жилетки стрибали, як горіхи. У нього були широко поставлені очі і воло. Так, це було усім волам воло.

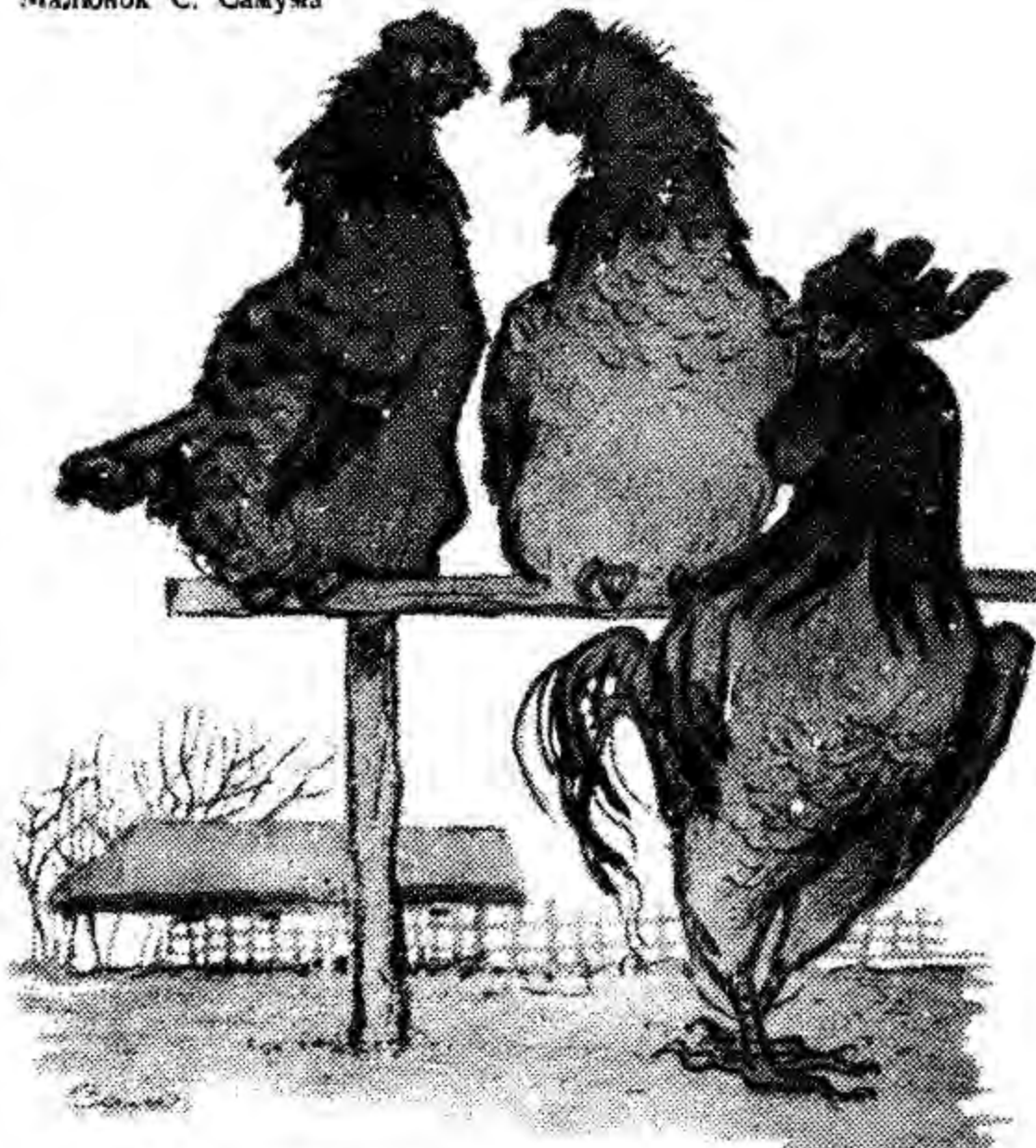
Стоні Бегс швидко знайшов свою жертву, зачепив її під пахву, і вони вдвох подалися в найближчий шиночок.

О пів на третю ми зібрався в залі засідань. Спочатку дали концерт, потім старий сенатор Джо Блекберт проголосив три-чотири промови. Пробило пів на четверту, — нікого. Вже за десять четверта — Стоні Бегс немає. За п'ять четверта — ми відчули, що трапилось щось кепське. Раптом — одчиняються двері і до зали входить... Уейч Беннет. Самі Ввійшов і кашлянув так, що вікна забряжчали, воло виділо із коміра, наче страусове яйце, а в очах якийсь нелюдський вираз. Він ішов через залу, страшенно плутаючи ногами, але йшов самостійно. Він міг голосувати.

*) Закон про заборону вживати спиртні напої, що його видав уряд США 1922 року.

КУРАМ НА СМІХ

Малюнок С. Самума

— Ти чула? Наш голова колгоспу списав 40 пудів відходів зерна на нас з тобою.

— І нашому голові нічого за це не прописали?

— Атож! Зерно приписав собі у районі той, хто мав за це голову колгоспу списати.

А голова, як на зло, оголошує засідання розпочатим. Секретар повідомляє, що капітан Бегс відсутній, а потім розпочинається курьозна комедія, і генерала Хайтоура вибирають більшістю голосів (п'ятдесят два проти п'ятдесяти одного). Супротивники завилі на радіошах, а ми повісили носи. В довершення всього полковник Буд Крайтендон говорить:

— Прохукали, — каже, — ми всю Сімсову лавочку, але це ще півбиди. Справа гірша: загинув один з найкращих наших товаришів під час виконання відповідального завдання. Ми, його друзі, повинні повідомити містріс Бегс, що пора одягати траур.

Аж ось відчиняються двері, хтось влітає до зали і простягається на всю довжину. Дивимось: Стоні Бегс, п'яний, мов квач. Поставили його на задні кінцівки, а полковник майже крізь плач і каже:

— Стоні! В ім'я всіх святих, чому ти його не напоїв! Чому, Стоні! Той подумав, похитав головою та й заплакав.

— Чому, — каже, — не напоїв? Та він мене так няпоїв, що я ще й досі нічого не бачу!

Ну, й лютував же наш майор Сімсі! Але що ж поробиш — велике воло.

І тільки тепер всім стало ясно, Марг Холлідей мав рацію його засіб набагато надійніший.

Ірвін КОББ,

(Переклад з англійської).

КОЛОМИЙКИ ПРО ЧЕСНОГО МУЖА

Прибиральниця сувора
Всім говорять Клава:
— Народився син учора
В нашого зам-зава!..

Всі його поздоровляли
Весело, чив-чивом,
З святом радісним родинним,
Із законним сивою.

А коли вже привітали,
То чомусь в Гаїтці —
У секретарки спитали
Про здоров'я жінки.

І секретарка Гаїтка
Прикрість лягнула одну:
— «Замова законна жінка
Ще й не зна про новину!»

Тиміш СУРМАЧ.

ВСЕ ДЯ ЗИМОВОЮ СІМ

Готуй лижі влітку, а майку з трусами взимку.

МОМЕНТАЛЬНІ ФОТОГРАФІЇ

1

Дозвольте вас познайомити... Та чи треба називати прізвище? Хіба справа в її цілком милозвучному імені й по батькові?

Школярчуки, що днями прочитали, як останню літературну новину Гоголевого «Вія», звать її лаконічно «вільмою». Хоча це визначення безумовно перебільшене.

Та й дійсно, яка ж вона відьма? Хто бачив, як вона вилітає з вікна свого п'ятого поверху, сидячи верхи на помелі?

Дуринці! Навпаки, вона виключно статечно, спиняючись на кожній приступці, сходять вниз, так само завжди поволі підводяться вгору і майже цілісний день чується на сходах її делікатний, солоденький шепіт.

Виключна енергія у цієї досить немолодої жінки! Інша вже давно задовольнилася б не обмеженою діяльністю люблячої бабусі, виховувала б своїх онуків, допомагала б невістці готувати обід і лагодила б шкарпетки любому племінникові. А цієї замало таких справ! У неї ширші масштаби!

Доки не пересварить другого поверху з третім, або четвертого з першим — не заспокоїться.

Це, так би мовити, її програма мінімум. Бо коли б мала змогу, вона б звела у небезпечному герці цілі житлові комбінати!

— Слухайте, голубонько, Ганно Трохимівно, — вже зранку чути її шепіт, — зовсім випадково заходжу до Павленків і бачу: на столі смажена гуска, коло неї...

— Ну, й що з того. У мене в самої днями така була гуска, що...

— Ото я й кажу, що їм нема чим вихвалитися, бо в нашій голубоньки Ганни Трохимівни була така гуска... А вона мені — чхали ми на вашу Ганну Трохимівну!

— Вони на мене чхали!
— І не тільки! Уявіть собі...
І пішло! І пішло!

Особливо підбавило нашу невтомну знайому підключення дому до електростанції. Спершу вона повідомила всіх мешканців горішніх поверхів, що їм слід негайно вибиратись униз, бо ще невідомо, чи світло буде в силах дістатись до горішнього поверху. Далі вона почала непокоїтись за сусідів з четвертого поверху, бо кажуть, що дія електроенергії вище третього поверху не поширюється. Нарешті, вона схвилювала всіх новою теорією, за якою електроенергія виключно небезпечна для чорнявих молодих жінок, проте, біляві, руді й штучні шатенки можуть жити спокійно!

Та ось відбувся урочистий момент — у всіх лампочках спалахнуло веселе, яскраве світло. В усіх квартирах було так радісно, ніби всі мешканці одночасно святкували свій день народження.

— А ви знаєте, — шепотіла невтомна особа, — раніш було спокійніше! Хіба я тепер зможу спати. Я певна, що... отой з восьмої квартири обов'язково викрутить лампочку на сходах!..

2

Його справді слід вважати казковим «владарем стихій». Усі стихії йому підвладні.

Тільки його призначили сюди кербудом, як одразу зникло світло і вода. Просто слід дивуватись, чому продовжувало говорити, грати і співати радіо. Невже воно наважилось відмовитись йому скоритись і чекало змін.

Як добре було в цьому будинку ще кілька днів тому.

Було тепло — діяло центральне опалення.

Було світло. У кранах шепотіла вода. Він прийшов, або як то кажуть у подібних випадках: прийшов, побачив і погубив.

Негайно виявилось, що все в житті майже неможливе.

На всі вимоги, він казав:

— Ну, знаєте!..

І дивився в вічі з такою невблаганною суворістю, що нещодавній соромливий мешканець відчував себе лиховісним грішником.

— Ну, знаєте, у нас на фронті... — починав він жорстоку відсіч на прохання прислати сажотруса.

— Ви маєте рацію — м'яко зауважив йому мешканець з квартири № 7, у нас на фронті теж не вимагалося сажотрусів, але тепер!..

— Добре, — казав кербуд, — спробую, хоча, знаєте, це дуже важко!

Він лишився незмінним і тоді, коли виявилось, що на фронті йому не доводилось бути, а прожив він досить далеченько від переднього краю оборони, десь в районі сонячного Самарканда.

Його просили надіслати слюсаря полагодити водогін, бо з кранів не лється звичайна вода.

— А ви знаєте, як на схоли беруть воду! — казав він похмуро. — Кожна краплина дорога!

Оця краплина, здається, і переповнила чашу терпіння.

Мешканці поскаржились в райраду, і кербуд пішов собі геть, звільнивши спід варті веселі стихії вогню і води.

Та пішла чутка, що кербуд влаштувався у «Водоканалі». Що воно тепер буде? Невже Дніпро висохне?..

Юхим МАРТИЧ.

Малюнок С. Самуа.

— Який це навіжений гасасе машиною по парку?
— Тсс... Це голова Миськради товариш Знойко. Він на машині і в зал засідань в'їжджає та з графинів воду в радіатор наливає.

СПАДЩИНА

Петро Петрович Баранець сидів у сімейному колі, перед обідом любив він випити чарку. Лизнувши апетитно пробку, він підніс до рота гранчасту шкляночку. Раптом легка спазма стиснула йому горло: до двору увійшов мільціонер.

— Ви товариш Баранець? — байдуже запитав гість. Баранець ніби прощаючись, обвів очима своє господарство: стіл, шафу, буфет, жінку двох дітей... І признався:

— Так, це я.
— Розшліться.

Коли мільціонер зник з поля зору, Баранець тремтячими руками розгорнув папірець і ледве розібрав, що йому треба завтра о десятій годині ранку з'явитися у кімнату номер три. У Баранця похололо в животі.

— Тепер — все, — сказав Петро Петрович, і, похитуючись, зашкунтигав до ліжка.

Ранком, жовтий від безсоння, під тихе скиглення всієї родини, Баранець почимчикував до трамвайної зупинки і разом з якимсь нахабним юнаком попочинився на підніжку.

Одержаний учора папірець, що лежав у кишені, пролікав Петра Петровича, здається, наскрізь.

— Щоб ти пропав! — подумав Баранець, і в ту ж мить відчув у лівій кишені штанив спиртні пальці кишенькового злодія... Баранець вичекав дві зупинки, полегшено зітхнув і стрибнув з трамваю.

— Укравлі! — радісно заявив Петро Петрович, увалившись у хату.

— Що вкрали? — здригнулася дружина.

— Повістку вкрали!..
— Це ж не театральний квиток, — розсудила жінка, можна і без повістки. Іди й признайся, що ти неввинний!

— Іду... — покірно відповів Петро Петрович.

...Злодій пробіг два квартали і зупинився. Він спокійно обслідував бумажник, де знайшов тридцятьку і згорнений папірець з голубим штампом.

— Дешева покупка, — вирішив він і розгорнув повістку. Йй відразу перед його очима виринули грати, такі знайомі, майже рідні.

— Попав! — подумав він, і його заудило. — Оце так номер: не встиг витягти гаманець, а мільція вже запрошує. І як вона довдалась, що саме я, рецидивіст Петро Петрович Баранець, потягну цей паршивий бумажник? Мабуть, отой тип навмисно підставив мені свою кишеню.

Злодій прискорив кроки і мимохіть якось рівно о десятій годині опинився біля кімнати номер три.

— Зайдіть! — сказав слідчий. Кишеньковий злодій штовхнув двері і апап на коліна перед вродливою дівчиною у добре підігнаній формі.

— Встаньте! Ми не в театрі. Ваше прізвище, громадянни?

— Баранець.
— П. П.?

— Петро Петрович. — ледве чутно промиририв волюшкою і в ту ж хвилину дужі дівочі руки підвели його з підлоги і посадовили в глибокий фотель.

— Ви не забулись? Тут такий поріг, що багато хто перечіпається.

— Ні, — відповів Баранець, — я не впав, а попав. — Дівчина засміялась.

— Ви пустун! — сказала вона, але ближче до справи: які у вас взаємини з Аргентиною?

— Я в Аргентині! — чимкнув Петяка, —

Пріймальні деяких установ не устатковані, відвідувачі не мають навіть на чому присісти.

— Мені отой стільчик із спинкою, — я на прийом до секретаря.
— До секретаря, бабусю, тільки дзиглики. Стільці з спинками у нас до самого голови на прийом ідуть.

смішно. А про себе подумав: «Куди хилить — в політику мене вшлепує! Не вийде!»

— Я — кишеньковий злодій і газет не читаю.

— Не жартуйте. Мені важливо встановити, чи є у вас тітка в Аргентині?

— Будьмо відверті, — сказав Баранець, — не крутіть мені шарики.

— Дивно, — знизала плечима дівчина і посміхнулась. — Так ви відмовляєтесь від спадщини?

— Від спадщини? — підсочив крадій.

— Так. Невеличка спадщина. Ваша тітка, що проживала в Аргентині, померла і відликала вам десять тисяч доларів. Нам доручили розшукати спадкоємця, і ми знайшли вас.

— Гаразд. Коли ви мене не розігруєте, — гонить спадщину. Я дійсно П. П. Баранець по метричному посвідченню і народжений від Баранців.

Дівчина простягла руку і сказала:

— Широ поздоровляю. Подумати тільки: 10.000! Цікаво, щоб я зробила, коли б...

Але дзвоник телефону перебив її думку.

— Так... Баранець тут. Добре. Товаришу Баранець пройдіть до начальника. Вартовий, проведіть!..

Коли зачинились двері за приголомшеним відвідувачем, у синих очах юного слідчого можна було ясно прочитати: «Дурням шаста».

Але повернемось до обікраденого Баранця. Зіштовхнувшись на другий поверх, Баранець, замір, як зачарований, біля заповітних дверей. Він боязо постукав.

— Увійдіть!

Дівчина замислено малювала на папці «Справа» панчішки і модельні червачки.

— Я Баранець! — бовкнув Петро Петрович.

— Скільки вас? — спитала дівчина.

— Нас четверо: жінка, двоє дітей і я... Я невинен. Це вона. Вона все життя кидає тінь на мою автобіографію. Двадцять років у анкетах брешу і все через неї!

Дівчина ввічливо простягла Баранцеві шклянку води.

— Хто ж ця химерна жінка? — байдуже запитала вона, старанно вимальовуючи високій каблук.

— Тьотя!

— Це справа сімейна... При чому тут мільція?

— Так, але тітка в Аргентині!

— Багато тіток в Аргентині.

— Так, але вона має фабрику.

— І ваше прізвище Баранець?

— Так, Петро Петрович.

— Дайте повістку!

— Не можу, її вкрали в трамваї.

В очах слідчого блиснула криця.

— Товаришу начальниці! — сказала вона в телефон. — Вийшла помилка. Затримайте Баранця.

— Але я невинний! — заридав він. — Я чесний службовець. В мене картопля не викопана!

— Заспокойтесь, товаришу. — ваша тітка померла.

— Слава тобі господи, — схлипнув Баранець.

Малюнок С. Самуа.

— Пів дня шукаю потрібну вулицю й номер будинку і не знаходжу.
А от те, що я написав два роки тому, на кожному будинку бачу.

ВЕДМІДЬ

(Байка)

В однім селі начальником служив ведмідь,

Такий, як всі ведмеді, вайлуватий.

А вже, — яку ви справу не візьміть,
Якщо на ній ведмежий видно слід, —

В тій справі толку малувато.

Ходив він сонний у годнионьку ясну —
У дні весняні й літньою порою,

А як повіяло зимою,
То й зовсім наш ведмідь заснув.

Скрипить мороз, бушують сніговії,
Ведмідь все спить (ведмеда сало гріє)...

Зійшлися люди. Що робити їм?
Порядку у селі ніякого немає:

У школі холодно, і клуб пустий стоїть,
В лікарні вітер завиває,

А в лазні — сніг і лід, замерзла геть вода,

Кругом — біда,
І непогодства і безладдя всюди.

Подумавши як слід, дійшли такої думки люди:

Позбутися начальника такого,
На його ж місце вибрати другого.

Зробили так — і все змінилось, вмиль.

Порядок в тій селі панує знову...
Ведмідь і той тепер не спить —

Рубає дрова.

П. ЧАРСЬКНИ.

Петро ЛУБЕНСЬКНИ.

СЛОВО ДО ЗЕМЛЯКІВ

Так немов на дружнє свято
Люд прийшов на зібрання,
Щоб вчорашнього солдата
Всім послухать Поляня.
І солдат до столу став
І промову так почав:

— Чи у битві звіра косим,
Чи йдемо в жива покосом,
Тож народові, синам
Ми життя своє приносим...
Як ото сказати вам?..

Всі гукнули:—Просим, просим!
— Довіряєм Поляням!..

Прадід мій, чабан від роду,
Не хотів служити панам.

Передав ту вдачу горду
Всім онукам-чабанам...

Проти вражої навали
Наші прадіди, либонь,
Коси, вила в руки брали
І тому подібну бронь.

А як стали вже давати
Голові і депутату —
Тилову «броню» мені,
Отоді в воєнкоматі,
Я відмовивсь від «броні».

Наказав народ: Розбити
Всіх вітчизни ворогів, —
Так і мусили зробити:
Це ж народ нам повелів!

Що велить вітчизна-мати
Хочу сам того якраз,
Сказано: Берлін узяти, —
Я той виконав наказ.

Всі ми, друзі і подруги,
Земляки, брати мої,
У свого народу — слуги,
Але слуги-хазяї.

Отже, мусим тих обрати, —
Нам вітчизна дорога, —
Хто не стане забувати,
Що в народу він — слуга.

На слова — усяк хоробрий.
Перевірка ж отака:
Буде лиш черствий, недобрий
До сім'ї фронтовика, —
То яка ж тих слів вага,
І який ото слуга!

Трапиться й такої масті —
Дбає лиш за свій обід,
Починає задніх пасти, —
Обирать таких не слід.

Цей—народ свій не прославить.
І непевних отаких
Вождь сказав, що можна навіть
Прокотить на вороних.

Схочете мене обрати?
Що ж, служить я людям зник.
Від солдата — в депутати,
Бо на те ж я більшовик.

Я даю охоче згоду, —
Нам вітчизна дорога,
Цілий вік в свого народу,
Я і воїн і слуга.

Терень МАСЕНКО.

КРАХ

Прочитавши в газеті театральну хроніку, худкер театру «Вперед і вище» викликав адміністратора і наказав купити літр пива. Весь театр знав, що це нічого доброго не віщує, бо худкер завжди в разі, як говорив адміністратор, негативного хвилювання випивав літр пива, в разі позитивного — два.

За якісь півгодини кур'єр театру тьотя Паша — незмінний виконавець ролі «баби з дитиною» в п'єсах сучасної тематики, обходила усі «присутственні» місця, розшукуючи завіт, який любив перед роботою освіжитися враженнями від «непосереднього життя», що він робив щоденно і систематично, довівши ранкову норму до двох літрів «Жигулівського» чи трьох літрів чорного пива.

— Погано ми працюємо, погано! Говорив години за дві худкер, походжаючи по кабінету. Візьмімо хоч би й наш театр...

— От кислятина! — аж пересмикнувся завліт.

— Хто кислятина?! Як кислятина?

— Та пиво!..

— А ви з сіллю пийте, тоді нічого — несподівано інтимно промовив худкер і, відразу ж змінивши тон на самокритично-пафосний, продовжував:

— Що скажуть про нас прийдешні покоління? Що оригінального, нам властивого зробили ми для мистецтва? Гляньте: франківці поставили п'єсу про Київ, в Одесі поставили п'єсу про Одесу ж таки, в Мелітополі—розумієте, в Мелітополі! створили п'єсу про Мелітополь...

— Ой, дам же я їм!

— Ви що читали цю п'єсу?

— Це вони мене з вчорашньої недопитої діжки напоїли...

— А..! Так от я й кажу...

— Буде!—рішуче сказав завіт, зрозумівши, чого хоче худкер. Завіт був людиною практичною і не любив довгих пафосних промов худкера.

Другого дня в театрі відбулася творча нарада, на якій крім директора, худкера і завіта були присутні і чотири місцевих близьких до театру драматурги. Близькість ця полягала в тому, що їхні творчі плани були тотожні з планами худкера, хоч той і міняв їх двадцять чотири рази на добу.

— Нам потрібні місцеві п'єси. П'єси з життя, так би мовити. Ну, от є у нас завод газо-

вих вод. Я вас питаю: в якому художньому творі показано це близьке для кожного трудящого виробництво? Або фабрика по виробництву колісної мазі. Я вже не кажу про кондиторську фабрику. Потрібні п'єси з життя. Різноманітного й цікавого...

— Тоді Островський міг би написати лише одну п'єсу. Адже, в нього майже все тільки з життя купців, — буркнув один із драматургів, але його перебив директор:

— І щоб ніяких там костюмів і складних декорацій. Більше як тридцять метрів парусини на прем'єру не дам.

Драматурги згодились. Строки написання п'єс були ущільнені до краю, було точно обумовлено, хто пише п'єсу, з якого життя.

За місяць перший драматург приніс товстий рукопис, урочисто поклав його перед худкером і, потираючи руки, рапортував:

— Готово! Таку трагедію закотив, що пальчики оближете.

— Сюжет? — діловито запитав худкер.

— Сюжет? Прошу! Краший ударник по виробництву малинового сиропу повертається з армії додому. Його хату зруйновано. В розпачі, після трагедійного монологу на руїнах батьківської хати, він іде на рідний завод газових вод. О, радість! Він бачить тут свою наречену. Вона працює на його місці й опанувала виробництво не тільки малинового, а й грушевого сиропів. Зворушлива зустріч. Вона добровільно віддає йому 12 метрів із своєї житлоплощі...

— Нічого-о-о! Свіжо — промовив худкер. Тільки мені здається...

Але худкер не закінчив. До кабінету влетів другий драматург.

— Вітайте мене, і я вітаю вас: кінчив! Комедія! Чистісінька комедія! Найкращий майстер по виробництву цукерок-«подушечок» повернувся додому. Його хата зруйнована. Він говорить на руїнах зворушливу промову. Йде на кондиторську фабрику. Зустріч з нареченою. Вона заступає його на виробництві і виробляє не тільки «подушечки», а й «тянучки».

— І добровільно віддає йому 12 метрів із своєї житлоплощі... — додав худкер.

— Чотирнадцять!.. Але звідки ви знаєте кінець?

— Привіт, товариші! Скінчив. Мелодрама. Я не боюсь цього жанру. Чорт забери — оригі-

нальність, так оригінальність у всьому! — з дверей ще проговорив третій драматург.

— Сюжет? — сухо перебив худкер.

— О, сюжет моя стихія! Найкращий майстер виробництва колісної мазі повернувся додому. Його хата зруйнована...

— Досить! — перебив худкер.—Він виголошує на руїнах монолог, іде на фабрику. Бачить наречену, вона працює замість нього і добровільно віддає йому чотирнадцять метрів житлоплощі. Так?

— П'ятнадцять!.. Але хто вам розповів сюжет?

Не встиг худкер відповісти, як увійшов четвертий драматург.

— Привіт! Умову виконав. Приніс.

— Комедія? Трагедія? Мелодрама? — голос худкера хрипів і нічого доброго не віщував.

— Драма, чистісінька драма з благополучним кінцем.

— Скільки?

— Що скільки?

— Скільки вона добровільно віддає йому метрів житлоплощі?

— Шістнадцять! Але...

Усі кинулись до худкера. Він лежав непригомоний.

Другого дня тьотя Паша цілий день марно розшувала завіт. І не знайшла. Він лежав дома, обв'язаний рушниками й гірчишниками і читав п'єси Островського. Він мав виконати доручення директора: будьщо, а написати такі рецензії на п'єси усіх чотирьох драматургів, щоб не заплатити їм ані копійки.

Юрій ДОЛЬД.

НА ВИСТАВІ

— Дивіться, як наш прокурор аплодує вбивцеві цієї чарівної блондинки Дездемони.

— Коли Анна Кареніна зраджує чоловіка, їй співчують усі глядачі, а коли б мені довелось...

— І тут сімейственість заїдає: режисер свого «Дядю Ваню» аж на сцену протягнув!

Перший валянок. — А ти куди тікаєш?
Другий. — Не хочу на Євбаз, побіжу на Житній.

ХІБА ЇХ ЗРОЗУМІЄШ?

Причин, з яких трапилась така дивна метаморфоза з Мефодієм Карповичем, не знав ніхто з колективу середньої школи № 1. Тому всі були не лише вражені, але й заінтриговані. Досі ніхто навіть не гадав, що їхній директор здатний до такої енергійної діяльності, яку він виявив протягом цих останніх днів. Всі звикли до того, що всю учбово-виховну роботу в школі було покладено на завуча, всю господарську — на завгоспа. Мефодій Карпович лише здійснював загальне керівництво, про безперечну успішність якого свідчила складна спіраль директорського розчерку на всіляких папірцях.

І от, раптом із Мефодієм Карповичем сталась різка зміна. Він став з'являтися до школи раніше за всіх, вивчав якісь папірці, зачінявся в своєму кабінеті то з бухгалтером, то з завгоспом, кудись їх відряджав, сам кудись їздив.

Не менш, ніж учителі, був заінтригований і малий Юрась. Останні дні тато, повернувшись із школи і сідаючи обідати, починав із мамою розмову, кожен раз вживаючи ті самі, незрозумілі для Юрася слова «бюджет», «кошторис», «асигнування». І кожну розмову закінчував розпачливим вигуком:

— А в мене ж іще дев'ять тисяч карбованців не витрачено! Ну, куди я їх діну?

Після цього тато починав обідати, а Юрась заглиблювався в міркування. Хоч у татових розмовах багато було незрозумілого, дещо Юрась добре усвідомив: тато має дев'ять тисяч карбованців і дуже стурбований тим, що ніяк не може придумати — куди їх витратити. І це було дуже дивно. Юрась мав власних грошей лише п'ятдесят карбованців, подарованих йому тіткою і схованих у надійному місці. Але в нього давно було добре обмірковано коли і як він витратить цю суму.

Юрась намагався був вяснити цю дивовижну справу і допомогти своєю порадою — на що можна витратити усі дев'ять тисяч і навіть більше. Але тато не хотів навіть дослухати і сказав, що до цих справ Юрась іще малий.

Правда, нарешті таки тато й сам придумав, куди можна витратити частину грошей. Сьогодні за сніданком він сказав мамі:

— Ну, можеш мене поздоровити. Шість тисяч сюди-туди розтикав. Але що робити з останніми трьома тисячами? І сьогодні ж останній день. Не витрачу — пропали гроші. Завтра вже спишуть.

Останні татові слова дуже стурбували Юрася. Як це — пропали гроші? Чому пропали? Виходить, треба й Юрасеві неодмінно сьогодні витратити свої п'ятдесят карбованців, бо завтра їх спишуть. Юрась замислився над тим — хто і як саме буде це робити. У його уяві одразу яскраво виникла картина: гостроносий шкільний бухгалтер, лиховісно поблизкуючи окулярами, вмочає в чорнило перо і починає товсто списувати всі гроші в ряд. Звісно, що гроші тоді пропадуть, ніхто не візьме. Коли б іще олівцем списував то можна б їх порятувати при допомозі гумки, а як чорнилом то квіт... Юрась так стурбувався за долю своїх грошей, що ледве зміг дообідати.

Завідуючий крамницею райпромторгу тов. Женчик сумно оглянув полиці і глибоко зітхнув. Кінець року, а до виконання плану товарообігу ще неосяжна відаль. І цілком невідомо — куди дівати весь цей крам, що ось уже кілька місяців завантажує полиці.

Цей крам називали «продукцією ширвжитку» з таким самим правом, з яким можна було б назвати примус — голландською коровою. Були тут якісь химерні витвори страхолюдного вигляду, що за преїскурантом називалися брошками, гудзиками, що їх ні в якому разі не можна було пришити, бо найтонша голка не проходила в дірочки; зэмки, які коли замикались, то вже навіки, сокири, в яких дезагнулися, мов зроблені з воску, од найменшого дотику до твердої речовини.

І от, якраз у ту мить, коли, оглядаючи ще раз увесь цей мертвий реманент, тов. Женчик збирався вдруге тяжко зітхнути, трапилось те, що буває хіба в пріємних снах або казках.

У крамницю бадьорими кроками ввійшов директор середньої школи і сказав:

— Школа на ваш рахунок переказала три тисячі.

У завідувача крамниці солодко тьохнуло в грудях. Але, не ймучи віри, він із сумнівом дивився на покупця.

— Але ж... Що ви на них візьмете, якщо зараз нічого потрібного для школи в мене немає.

— Ну, ну, — немає, — бадьоро вигукнув Мефодій Карпович. А от он ляльки із пластмаси? Чудове наочне приладдя для природничого кабінету. Скільки їх — десять? Забираю всі. Подавайте сюди і гудзиками всі. Ми їх використаємо для оздоблення ялинки. А то що? Коней чистити? Давайте з півсотні, згодяться колісь. Ми теж колісь рисаків заведем.

Побачивши, що тато сходять на ганок, Юрась залишив савчата і поспішив до хати, щоб похвалитися татові про своє досягнення: Юрасеві гроші не пропали.

Коли він убіг у кімнату, тато, розмотуючи кашне, весело казав мамі:

— Ну, гроші витратив усі, до останньої копійки. Бюджет цілком використано.

— Тату, а в мене гроші теж не спишуть, — з гордістю повідомив Юрась. Я за них встиг купити у Льоньки, глянь, який хороший пишчик!

Коли тато зрозумів, у чому справа, він, на великий подив Юрася, замість похвалити його сердито сказав:

— Слід би вже тобі знати вартість грошей, адже тобі сім років. Пора знати, що гроші — це людська праця.

І тато почав говорити щось таке довге й повчальне, але Юрась не прислухався до його змісту. Дивлячись у вікно, за яким білими метеликами почали кружляти сніжинки, Юрась сумно думав:

— Хіба їх колинебудь зрозумієш, оцих дорослих?

Іван ЗЛИВКО.

— А в аерофлоті брехали, ніби сьогодні не льотна погода.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

«БРИЗКИ МОЛОДОСТІ»

Поставив Одеський театр ім. Жовтневої Революції «Дванадцять ніч» Шекспіра.

Ми знаємо цей театр. І художнього керівника Бориса Тягня знаємо. Достойні люди.

«Дванадцятій ночі» самі ми, на жаль, в Одеському театрі не бачили, а рецензію на цю виставу в «Чорноморській Комуні» за 6/1—1946 р., на жаль, читали.

Одне слово «театр створив високоякісний, яскравий спектакль», як сказано в рецензії.

Чому саме?

1) «Сер Тобі Белч... готовий на веселій і дотепний жарт».

2) «Його (сера Тобі Белча) залицяння до Марії веселе, жартівливе».

3) «Марія-Фесенко — весела, молода, спритна, яка вмє своїм веселим гучним сміхом захопити...»

4) Веселій, життєрадісний, дотепний блазень-Балакін...

Веселій, значить, як бачимо спектакль.

Не повезло тільки артистові Вазіянові (ми знаємо артиста Вазіяна!), що йому роль не вдалася: він «не умів використати той пре-

расний матеріал, який дав йому в музиці композитор Штайгер».

Не Шекспір, а Штайгер...

Та це, очевидно, однаково, бо обидва на «Ш» — починаються.

Та ще з Олівією (артистка Ващенко) не зовсім ясно. В рецензії сказано:

«Олівія-Ващенко більше дама, вдова, ніж молода дівчина...»

Більше дама... Менше дама...

Більше вдова... Менше вдова...

А рецензент вимагає:

«Хотілося б більше бризків молодості...»

«Бризнеш» тут, коли не знаєш, чи ти більше дама, чи ти менше дама...

Взагалі:

«Художній керівник Борис Тягня створив емоціональний, яскравий спектакль, багатий режисерськими вигадками, з яскравими образами...»

Віримо. Борис Тягня — може створити яскравий спектакль з яскравими образами. Він — такий.

А от щодо рецензії і щодо мови тої рецензії хотілося б менше «бризків молодості»...

«МАЄМО ПРЕТЕНЗІЇ»

У № 75 (148) за 1945 р. газети «Ленінський путь» (м. Путівль, Сумської області) надруковано таке оголошення:

«Расторгается брак граждан г. Путивля Дегвой Нины Афанасьевны и Деева Алек-

сандра Федотовича. Лиц, имеющих претензии, просят обращаться в Райбюро Загс».

Маємо претензії, бо за нашими законами тепер без суду «брак не расторгается».

БУДНІ ЧЕХІВСЬКОГО ЗАВУЛКУ

Чехівський завулок у Києві вже з місяць лякав пішоходів. Затамувавши подих, проходили вони повз його темні будинки, натикалися на дерева, стовпи і кляли «Енергозбут», який виключив тут світло і в будинках, і на вулиці.

Гикалося цій установі, коли про неї згадували і мешканці самого завулку, хоч і жили вони надією, що десь з нового року світло дадуть...

Яка радість охопила мешканців будинку № 9, коли справді в завулок з'явилась бригада монтерів.

— Світло буде! — радісно переходило з вуст в уста.

— Буде, та не всім. — суворо заявив рудий монтер.

— Як це?

— Тільки тим абонентам, хто пред'явить нам дозвіл.

— Який дозвіл?

— Такий... І рудий монтер, посміхаючись, вийняв з кишені новеньку тридцятку. — Одним словом по десятці з лампочки... Ясно?

Десятки одна за одною щедро потекли в сумку рудого монтера.

За дві хвилини у перших поверхах уже горіло світло. Але, піднявшись на другий поверх, рудий монтер раптом заявив:

— Товариші абоненти, ціна за включення збільшилась... Двадцять п'ять. Знаєте, як у пісні: «все вище і вище, і вище»...

Ну, що ж... Другий поверх заплатив по двадцять п'ять. Мешканці третього поверху платили вже по півсотні, четвертого — по сотні.

Та радість «чехівців» була передчасна. Бригада монтерів, підрахувавши добрий підрібок, вирішила добре й пообідати — з чаркою, і з пивом. Ну, випили, закусили і, як це завжди буває у таких випадках, після одної закортіло другої.

— Еге, то ми так весь заробіток про'ємо, — сказав хтось.

— Теж мені заробіток... Якась тисяча... Хіба це гроші? — похмуро додав хтось і всім одразу здалося, що гроші дійсно не великі.

— А все ти, — накиннулись монтери на рудого — десять з лампочки! Хіба це ціна?

— Ходім хто зі мною, — рішуче встав рудий.

— Куди?

— В завулок.

Мешканці Чехівського завулку обурились: у них знов виключили світло.

— Як же це?.. Дозвольте...

— Тихо!.. Це — старший монтер! — таємничо пояснював кожному мешканцю рудий — тридцятку йому, і все буде гаразд.

Зітхаючи, люди нишком тикали у руки богів електроструму тридцятки і полегшено зітхали, перевіряючи свої виключачелі. Світло знов було!

І було воно аж... до вечора.

...Вже вечоріло, коли бригада монтерів кінчала обід.

— А ви знаєте, — раптом вигукнув рудий монтер, закускуючи четверті сто грамів огірком і консервами, — вони нас обдурили.

— Хто?

— А ці... Абоненти! Ви ж тільки подумайте — четвертий поверх дав по сто, а другий? А третій?

— Він має радію. Вони будуть палить світло нарівні з сознательними абонентами! — підтримали рудого монтера.

— Чорта пухлого! Ми не дозволимо розбазарювати енергію, — гнівно додав рудий. — Це справа державна... За мною!

Мешканці будинку Чехівського завулку знов залишилися без світла. Тільки в когось на 4-ому поверсі яскраво світилося вікно. Всі заздрили «сознательному» абоненту, який знав «справжню ціну» державній електроенергії. І кожний потай готував новеньку сторубльовку, щоб нишком сунути її в руки новим шахраям, які з'являться у темному завулку.

Юрій МОКРІВ.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

1. Чудо канцелярське

РЕДАКЦІЯ ЖУРНАЛУ „ПЕРЕЦЬ“ м. Київ.

При цьому надсилаю невелике «Пребование», яке прошу розглянути й про наслідки повідомити Потіївському Нарсуду, бо грамоту цього «Пребаванія» я не розумію і правильної відповіді дати не можу, через те й звертаюсь за допомогою до Вас.

Зам. Нач. Житомирського Облземвідділу
ОСКАНДО.

УРСР
Народний Комісаріат
Юстиції
НАРОДНИЙ СУД
1-ої дільниці
Потіївського
району
Житомирської
області.
19 листопада 1945 р.
№ —
Потіїв.

ПРЕБОВАНИЕ
Зав Обласним Земельним
Отделом

Народний Суд Потіївського р-ну просить вислати в ближайшее время, своего вряча для осмотра спірної корови и встановлення її віку. На яку діло внаходиться в Нарсудді и по Ухвалі Облсуду од 13 вересня 1945 року пересмотр спірної корови врячом Облземвідділу которий дав справку 25/VIII-45 року.

Нарсуддя ХОМЕНКО
Секретар КРАВЧЕНКО

2. Чудо телеграфне

31 09 2 143/2 КИЕВ ✓
ЧУАНОВСКОГО 25
1 ЮЦЕВИЧАМ
Чтор
СТАЛИНО ОФД 1202 З. ВІ 1935 ЖВРЛ
УНЕРЕН ВАШЕМС ЧАРМІ ТИВРЧЬРКИХ ХУСПЕХ АЦ
НОНМ ЛОДУ ЦЕЛУУЖ НЯРД

У ВАГОНІ

Тягне кондуктор спід лавки дядька і питає:

- Чого ти сховався?
- Коли ж дуже собак боюся.
- Яких собак?
- Та яких же: я ж заець, а всі зайці, як відомо, собак бояться.

ВЧИТЕЛЬКА

— А що, Васю, сподобалася тобі нова вчителька?
— Та вона, мамуню, нічого собі, гарна, привітна і не стара. Але, мабуть, вона мало вчилася, бо про все в мене питає.

В АДВОКАТА

— А чи знаєте ви, що оці ваші штучки тюрмою пахнуть?
— Звідки ж мені знати, коли в мене зовсім носа зякло.

ЩОБ НЕ ЗДАВАЛОСЯ

П'яний чоловік повернувся додому, але жінка не лає його, як завше, а спить.

— Гей, стара! — гукає він, — прокинись та вилай мене, щоб не здавалося мені, що я сьогодні тверезий.

ДРУЗІ

— Браточки, вип'ємо ще по чарці. Бог його знає, коли ще побачимось.

— Випить — вип'ємо, тільки я тебе уже тепер погано бачу.

ЗАЯННЯ

— Чи правда, що ти побив свою дружину в неділю?

— А що ж робити, як у будень зовсім не маю часу.

(З білоруського журналу «Вожык»).

АКТУАЛЬНЕ ЗАПИТАННЯ

Малюнок О. Козюренка.

— Що це — назва клубу чи п'єси?

Колісб...

НІМЕЦЬ «ЗРОЗУМІВ»

...Микола Віталійович Лисенко й Михайло Петрович Старицький довго клопотали перед Київським губернатором Гірсом про відкриття в Києві українського клубу і не могли дістати дозволу через ту чи іншу причину, навіть — через назву клубу. Тоді вони придумали назву йому «Родина» (сім'я). І, німець походженням, Гірс, не розшолопавши, враз дав дозвіл, сказавши:

— О, я зовсім розумію, що фундатори клубу єть цілком благонадійні люди! Вони ж ось, видно, — «за віру, царя й родину» (батьківщину).

НА КУМОВИХ КОНЯХ

...Іван Семенович Левицький-Нечуй, гостюючи влітку а свого брата в Стеблеві на Канівщині, поїхав з сусіднім батюшкою на його підводі кудись на весілля. І ось там цей батюшка після доброго підпитку почав розповідати якусь неправдоподібну історію, весь час покликаючись на Івана Семеновича, як свідка. Левицький мовчки хитав головою, немов би стверджуючи все, а потім звернувся до присутніх:

— Я теж хочу вам розповісти одну байку. Приїхали якось в гості два куми — один на конях другого. Ото перший з них забрехався та й все звертається до другого:

— Правда ж, куме, було так, правда?..

— Правда, — стверджував кум, боячись сказати правду, щоб не йти потім пішки додому.

— А ви, Іване Семеновичу, на чиїх конях приїхали? — спитав хтось із присутніх.

— Ну, ясно ж на чиїх — на кумових, — під загальний регіт відповів Левицький-Нечуй.

ДИВИСЬ У КОРИНЬ

...Степана Васильовича Руданського запитав один батюшка:

— Чому це ви, будши самі духовного, так би мовити, кореню, часто глузуєте з нашого брата?

— А тому, що я дуже близько знаю його, — сказав Степан Васильович.

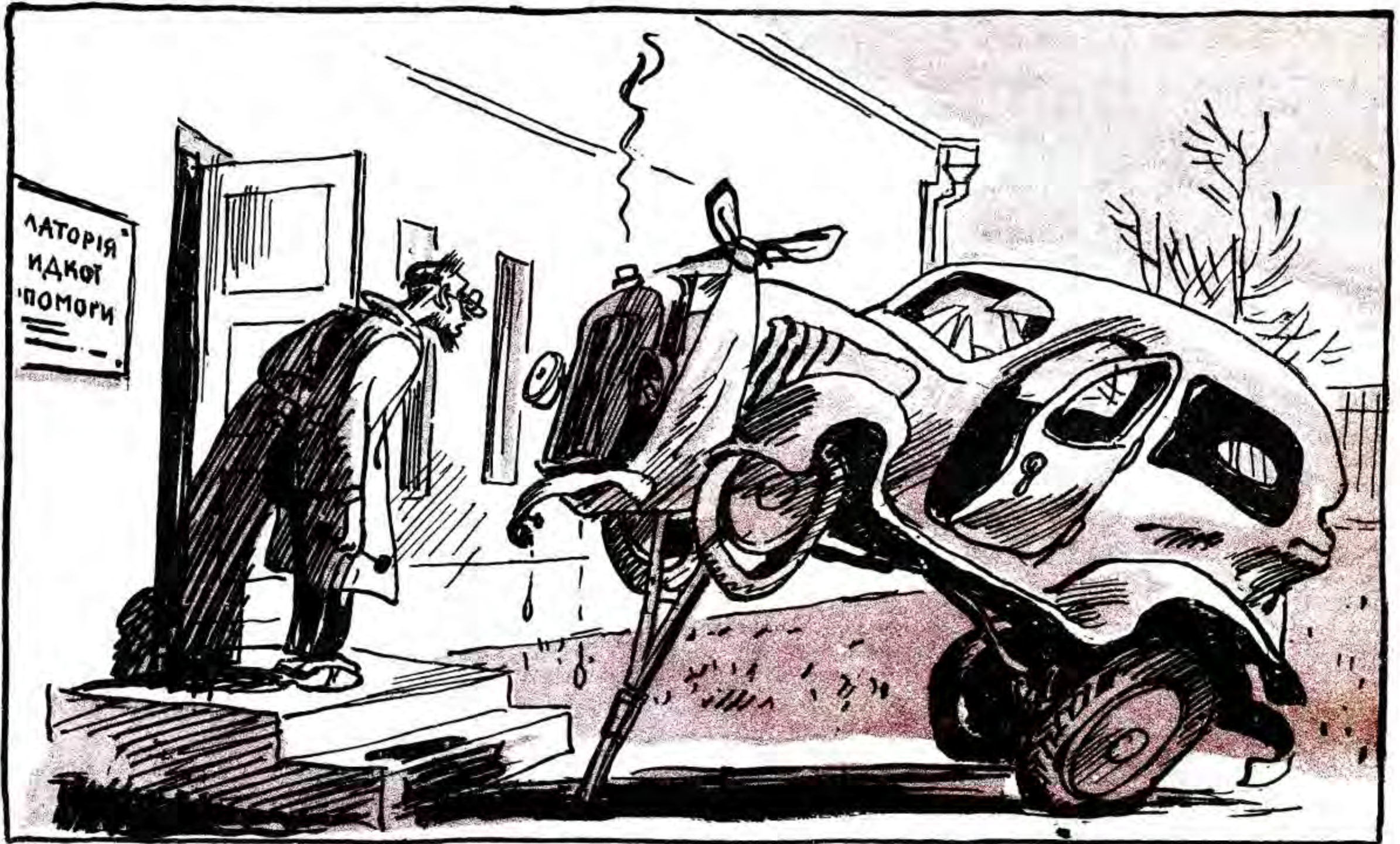
ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОНФЛІКТ

...Один з найтупіших іранських шахів Насер-ед-дін в кінці минулого століття відвідав Париж. Йому так сподобався балет, що, повернувшись додому, шах звелів увесь свій гарем одягти в балетні «пачки». Гарем шаха складався з найтовщих жінок Ірану, бо там вважали, що чим жінка товща, тим красивіша.

На доказ свого захоплення Парижем, шах продемонстрував свій гарем у балетних «пачках» французькому послові.

Навіть вишколений дипломат не витримав цього видовиська і пирснув від сміху.

І довелось тому дипломатові вїхати з Тегерану. Він бо образив шахів смак.

— На що ви скаржитесь?
— На «студебекера».

З ПОДОРОЖЕЙ ПЕРЦЯ

1. ЯК Я ФОТОГРАФУВАВСЯ

Поїхав я в Кіровоград. Іду вулицею і читаю вивісочку: «Фотографія Спецторга». Підкрутив вуса, заходжу. Дуже ввічлива дамочка так і забігала, і заохотала кругом мене:

— Будь ласка. Сідайте, товаришу. Вам які картки.

— А які найшвидше, — кажу.

І от я сів перед апаратом. Крутив мене майстер, повертав на всі боки.

— Не моргайте, і дивіться на мій піднятий палець, — кричить.

Потім примусив мене не дихати і так довго «видержувати», що опісля я ледве відкашлявся.

Клацнув і каже:

— Через три дні замовлення буде готове.

Приходжу через три дні.

— Не зробили, ждїть.

— Не можу ждати. — кажу, — бо мені ще в Красилів на Подільщину треба спішити.

Пішли вони вроді доробляти мої картки, а потім і заявляють:

— Ви звиняйте. Трапилась біда. Майстер неправильно націлівся і захватив тільки ніс і шматок вуха.

— Давайте, — говорю, — це буде дуже интересно, бо такої у мене ще не було картки.

Не дають майстри, бо це, мовляв, псує ім'я якусь марку. І кажуть мені:

— Просимо на «повтореніє».

Посадили другий раз на той піднятий палець дивитися, і пообіцяли, що завтра звільнять від цієї мороки.

Заходжу знову. Лагідна дамочка вносить кіпу тої «продукції».

— Це не ви? А це не ви? — питає.

— Ні, — кажу — це, здається, якась модниця, бо вроді в шляпці.

— Е! Ось ви! — зраділа.

Глянув я і сам себе злякався. Тут прибіг завідувачий і як гримне на дамочку:

— Видавайте кожному, згідно номеру, і ніяких балачок. А то подумаєш, «він себе не визнає». Ми не якінебудь халтурники, а «фотографія Спецторга».

Взяв я, що вже там вийшло, та й на станцію. Якщо, думаю, жінка не визнаватиме мене по картці, то доводитиму, згідно номеру, що це таки я.

2. А ОСЬ І КРАСИЛІВ

Прибув сюди пізно і вирішив ждати ранку у вокзалі. З пів години штовхали мене під дверима якимись мішками, корзинами і зрештою вдали в той «ох-зал». Опинився я з розгону аж під дверима самого начальника станції. Темно. Накурено. Стою, затиснутий у куток і ворухнутись важко.

— Товариші, може хто чує мою шапку під ногами. Тільки що загубив, — гукає якийсь пасажир.

— Засвітіть хоч сірника, пожалуста, бо калош не знайду, — просить інший.

Чую, а за дверима в тому кабінеті хтось з начальства гаряче ораторствує:

— Надо крепко взятися за культурне обслуговування. На кожних сто пасажиро-одиниць слід по-настоящему забезпечити лампу. Не треба забувати й про стільці.

Стою ото, слухаю промову начальника і дримаю навстоячки. Коли бачу, а один з тих пасажирів, що на клунках сидів, встав і вийшов. Зрадів я, що місце звільнилося і присів поруч якоїсь молоденької жіночки. Куняла жіночка, куняла, а тоді, чую, схиляється на моє плече, хапає руками за ший і починає цілувати. Оце, думаю, інше діло, а то стій і слухай того начальника. А вона ще ближче горнеться та все цілує. Гаряча така та прємна аж серце в мене затьохка-

ло. Горнуса до неї. От, думаю, спасибі керівникам станції, що тільки балакають, бо як би світло, то...

Раптом перед самим моїм носом засвітився сірник. Дивлюся а той пасажир, що я його місце зайняв, витріщив очі, зблід і як крикне на мене:

— Ах ти нахаба! До моєї жінки цілуватися лізеш. Я тобі покажу!

Жінка злякалася і як зверескне:

— Ой, Ваньочка, не лай. Я думала, що це ти сидиш, я ж не чула, як ти вставав.

Схопив мене за комір чоловік і так жбурнув, що я спиною навстіж одчинив двері у той кабінет. Збив шапку чорнильницю, заляпав усе лице начальника і погасив лампу. Розгніваний чоловік кинувся за мною сюди і, не розібравшись у темноті, почав замість мене начальника лупцювати.

Прибігла міліція. Розібралась у чому діло, і вирішила, що всьому вина — відсутність світла і порядку на станції.

Правильне рішення. Тільки треба буде ще раз мені з'їздити у Красилів, може, знову там ті ж «порядки».

Записки ПЕРЦЯ.

Опублікував Степан ОЛІЙНИК.

НІЧИМ НЕ ВГОДИШ!

Скаржаться нам, що в кіровоградській крамниці «Динамо», коли ви купуєте гільзи для мисливських набойів, — вам їх не продадуть, якщо ви не купите ще й ложки за 21 крб. 60 коп.

От народ!

А що ви хочете, щоб вам іще й горшки борщу продавали чи що?!

Досить з вас і ложки!

ТРЕБА ПИСАТИ ПРАВДУ

Пишуть і нам, пишуть в райгазету «Соціалістична Срібняниця» (Чернігівщина), що в селі Деймаївці, в колгоспі ім. Ворошилова ні голова колгоспу Денисенко ні завферма Цигура про худобу не дбають, що худоба в них мерзне, бідна, та гнеться, що з кормами погано, корма використовуються не за раціоном, а з підвозу і т. д.

Як же не дбають, — запитуємо ми, — коли:

1) Голова поставив свою корову на колгоспну ферму?

— Поставив!

2) Утеплив для неї станок? — Утеплив!

3) Цигура за нею доглядає? — Доглядає!

4) Доярка Маруся її доїть? — Доїть!

Одно тільки погано, що бідній Марусі Трохимівні, головисі, доводиться самій ходити на ферму по молоку!

Треба, щоб уже й молоко додому сам Цигура носив!

ДОБРЕ?..

Що треба зробити негайно, щоб веселіше на світі жилося?

Ідальню в Ремісничій школі № 2, у м. Шостці, на Чернігівщині негайно відкрити.

Тоді учні ремісничої школи у Шостці усміхатимуться, а тепер вони чогось сумні...

Добре?

ЩО ЦЕ ЗНАЧИТЬ?

У Перещепинському районі, Дніпропетровської області, «вжарили» таку постанову, оголошену в газеті «Сталінським шляхом»:

«До відому всіх мисливців району. Доводиться до відому всіх мисливців Перещепинського району, що заготконтора «Заготживсировини» з 1-го по 10-те січня 1946 року провадить перереєстрацію всіх мисливців та видачу нових мисливських квитків.

Особи, які не з'являться в зазначений термін, будуть виключені зі списків»

АНТИДАРВІНІСТКИ

Малюнок В. Гливенка.

— І як не соромно нашому батькові скрізь доводити, що ми походимо від мавпи?

мисливців і відомості про них будуть подані до РВНКВС.

Мисливці, що прибуватимуть за одержанням мисливських квитків, повинні доставити всю, маючу у них пушнину та обов'язково мати при собі рушниці.

Голова виконкому Райради депутатів трудящих

П. Котелевц.

Директор РЗК «Заготживсировини»

Осетров.

Здорово!

«Заготживсировина» бере на себе функції органів НКВС!

Слава богу, що тільки з 1-го по 10 січня!

Щоб смішніше було, ви, товариші перещепинці, ушкварте постанову про те, щоб усі зайці, лисиці, вовки, ведмеді й тигри до вас на реєстрацію з'явилися!

Може перелякаються й прийдуть!

«ХОЧ ПОГАНО БАБА ТАНЦЮЄ, ТАК ДОВГО»

В селі Рубаний Міст, Златопільського району, Кіровоградської області, колгоспники не дуже долюблюють ходити на загальні збори. І ніби через те, що голова сільвиконкому т. Третяк дуже довго говорять. Не витримують колгоспники.

От голова й придумав: хто не йде, — тому наказав бити вікна, жорна, посуд...

Спосіб, як бачите, сильний.

А що ж буде, як усе, товаришу голова, поб'єте? Що тоді?

Хати тоді розвалювать, чи як?

Треба, по-нашому, щось інше придумати, бо на вашому способі довго не вдержитесь.

Може б спробували порозумнішати?

«КОЛИ РОЗЛУЧАЮТЬСЯ ДВОЄ»

В газеті «Більшовицька зброя» Ланівецького району, Тернопільської обл., № 69 від 28 грудня 1945 р., вміщено оголошення про розлуку.

Громадянин Мазур А. П., 1010 р. народження хоче, мовляв, розлучитися з дружиною, 1912 р. народження.

Ясно, що треба розлучити, бо чоловікові 935 років, а дружині тільки — 33!

Вроді ніби якась така невідповідність!

Певна річ, що Мазурові на його літа треба жінку так років на 800—900!

Що він робитиме з немовлям 33 років!

А що оголошення в траурних рамках, то це теж правильно: що веселого в тому, коли розлучаються двоє?

ВЕТЕРИНАРНИЙ БУДИНОК КУЛЬТУРИ

Коли т. Василь Киченко ветеринарвав у селі Попівці, Комишанського р., на Полтавщині, — він сильно почав обстоювати, що ось-ось колгоспний бугай ожеребиться, а жеребець — отелиться.

Колгоспники не дуже йому повірили та й сказали Киченкові:

— Іди з богом, ми якось уже будемо самі, без тебе.

Пішов Киченко, випив з головою сільвиконкому т. Чичою, та й зробився директором районного будинку культури.

А колишній директор будинку Максим Гончаренко залишився «при возах».

Замкнув Киченко культурний будинок на замок і посвистує.

Правильно зробив. А що ж йому робити? Козинці лікувати, чи сибірку гуртківцям щепити?

Людина знає, що йому там робити нема чого, — от і замкнув.

— Вибачте, я наступив на вашу шановну тінь.

„Перець“ допоміг

Виконком Кременецької Міськради, Тернопільської області, відповідає що факти недоброякісного випікання хліба, наведені в надісланій редакцією скарзі, ствердились. Зав. пекарні Осіпову винесено сувору догану з попередженням. Директорсві Держторгу т. Смелякову запропоновано посилити контроль за випіканням хліба.

В листі до редакції група працівників глиньської районної газети (Сумської області) писала про зловживання в райспоживспілці. Листа було надіслано на розслідування. Як повідомив районний прокурор, факти наведені в листі, ствердились. Голову глиньської райспоживспілки Крицуну з роботи знято, а зав. базою Коцупея засуджено на 1 рік позбавлення волі.

На скаргу громадян с. Стрижівки, Коростишівського району на Житомирщині, про антидержавні дії голови сільради Сівковича, Виконком Житомирської області Ради депутатів трудящих повідомив, що: «За систематичне пияцтво, некультурне ставлення до колгоспників та за невиконання розпоряджень Виконкому райради гр. Сівковича з роботи знято.

Листа про погану роботу директора Ярославської НСШ (Житомирська обл.) гр. Лікаркума редакція надіслала до Наркомату освіти. Факти, наведені в листі, цілком підтвердились. Як повідомив редакцію заст. зав. Житомирського ОблВНО тов. Лучинський, Лікаркума М. К. з роботи директора звільнено.

«Не зважаючи уваги на неодноразові попередження»

У відповідь на опублікований у № 11—12 журналу фейлетон під такою назвою про нісенітницю, надруковані в савранській районній газеті «Більшовицький шлях» (Одеська область), редактор газети т. Сакур пише: «Редакція дякує за своєчасний виступ з приводу цього. Чистоти мови в нашій газеті буде приділено більше уваги».

СТАРА ЩЕДРІВКА НА НОВИЙ ЛАД

Ось уже 25 років, як Туреччина захопила частину вірменських земель.

Малюнок К. Агніта

Ой, видить бог, видить творець,
Що вкрав Роман жита корець...

(З української щедрівки).

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козланюк, О. Козюренко, Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 1—2 (на укр. мові). Підписано до друку 21-ІІ 1946 р. Стат формат 72x105 см. 2 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.